

En vintersaga

Det är midvinter. Det rapporteras om köldrekord för säsongen. Bilbatteriet har gett upp och spisen röker in. Samtidigt – enligt bondepraktikan – är det dags för björnen att vända på sig i idet. Vissa dagar går man hem från jobbet innan det är mörkt. På dagarna värmer solen en aning och man kan höra talgoxarna sjunga flitigt. Även om vi inte riktigt märker det än, så är något på väg att hända. Långt nere i söder krumbuktar sig magnetitkristallerna i en sånglärka som börjar känna sig flyttnödig och under min ask gäspar en blåsippa lite morgontrött och startar celldelningen i knoppanlagen. Under ytan jäser, bubblar och växer naturen; bidande sin tid, redo att när tiden är mogen välla fram med full kraft, likt en nordafrikansk folkopinion med längtan efter demokrati och människovärde.

Jag stampar av mig snön på bron hos föräldrarna, parkerar sparken och kliver in. Med tiden hamnar jag i TV-soffan framför en dokumentär om två män som, om än med modern utrustning, följer i Nansens och Johansens fotspår i trakterna av Franz Josefs land. De kämpar över isen, paddlar över iskalla bråddjup och skrämmer isbjörnar. När jag går hem i vinterkvällen har snösvängen varit framme och skrapat ihop stora vallar i vägkanterna. Arktis känns nära och i korsningarna tornar ”drivisen” upp sig. Något mörkt rör sig nedåt gatan – är det en katt eller en säl?

Jag blickar bort mot de skogsklädda bergen på andra sidan sjön och förtrollningen hävs en smula. Samtidigt reflekterar jag över att dessa skogsvägsuppdelade produktionsenheter en gång också varit den ”ogenomträngliga vildmarken” och att min upptäckarlusta i grunden är densamma som polarforskarernas. Skillnaden är väl närmast om det är de stora vidderna eller den okända mångfalden som hägrar. På sätt och vis påminner vår strävan också om varandras – oavsett om vi är dalfolk som vill värna rylens och rynkskinnets skog, en polarfarare som försöker övervinna och samtidigt bli vän med vidderna, eller kanske en libysk student som vill kunna säga sin åsikt utan rädsla. De mentala avstånden är ofta svårare än de fysiska. Vi måste våga tro att vår strävan delas av andra och att kampen är möjlig.

Det drar ihop sig till aktiviteter i sällskapet. Snart (när detta läses snarare *för ett tag sedan*) är det dags att locka fram våra kunskaper om Dalarnas ormbunkar ur vintersömnen och sedan står det inte på förrän det är årsmötesdags. När vi höll till i Vassbo brukade ofta vintergäcken blomma då. Hur tror ni det blir i år? I vanlig ordning inleder vi sedan säsongen med en vandring i Säterdalen – denna blandning av pastoral idyll och ogenomtränglig vildmark. Vi ses väl? Se bara upp för eventuella valrossar i trafiken!

Staffan